

Sygn. akt II Cz 75/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak

Sędziowie: SSO Paweł Szwedowski (spr.)

SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W..

przeciwko P. B.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie W..

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt I Nc 1683/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 75/14

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. przeciwko P. B. o zapłatę postanowieniem z dnia 12 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie W.. uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie W.. z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt I Nc 1683/12 o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego w Ostrowie W.. z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt I Nc 1683/12 oraz oddalił wniosek powoda o nadanie przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotowy nakaz zapłaty został doręczony pozwanemu przez awizo na podany przez powódkę adres nie będący miejscem zamieszkania pozwanego, a zatem należy uznać, że nie został on pozwanemu skutecznie doręczony. W konsekwencji przedmiotowy nakaz zapłaty nie uprawomocnił się, co skutkuje brakiem podstaw do nadania jemu klauzuli wykonalności.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone w całości przez powódkę. Zaskarżonemu postanowieniu powódka zarzuciła naruszenie przepisu art. 395 § 2 k.p.c. poprzez brak podstaw do zastosowania tego przepisu w szczególności poprzez przyjęcie, że zażalenie jest oczywiście uzasadnione lub zarzuca nieważność postępowania i to bez przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność rzeczywistego miejsca zamieszkania pozwanego,

naruszenie przepisu art. 394 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie zażalenia do rozpoznania pomimo upływu terminu do jego wniesienia oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu za udowodnione twierdzenia pozwanego, że zamieszkuje i nie zamieszkiwał nigdy pod adresem wskazanym w pozwie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy uznać za słuszne stanowisko Sądu I instancji, że pozwany skutecznie wykazał, iż podany przez powódkę w pozwie adres pozwanego, na który został doręczony przez awizo nakaz zapłaty z dnia 18 września 2012 r., nie jest jego miejscem zamieszkania. Według niekwestionowanych przez powódkę twierdzeń pozwanego, pozwany jest zameldowany pod innym adresem niż wskazany w pozwie, a pod adresem wskazanym w pozwie prowadzi budowę domu mieszkalnego, przy czym budynek ten nie został dopuszczony do użytku, za czym przemawia okoliczność, że nie widnieje on w rejestrze nieruchomości dopuszczonych do użytku prowadzonym przez Powiatowy Urząd Nadzoru Budowlanego. Trudno zatem w takiej sytuacji uznać, że przedmiotowy adres stanowi miejsce zamieszkania pozwanego w rozumieniu art. 25 k.c., a więc miejsce, w którym osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu. Przeciwnie takiej konstatacji nie może przemawiać podnoszony przez skarżącą fakt, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało przesłane przez komornika sądowego na adres wskazany w pozwie, skoro nie zostało przez pozwanego odebrane pomimo podwójnego awizo (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 104, 105). Przeciwnie – potwierdza to twierdzenia pozwanego, że pod tym adresem nie znajdowało się w tamtym momencie centrum życiowe pozwanego, a to właśnie jest przesądzające w uznaniu, gdzie znajduje się miejsce zamieszkiwania osoby fizycznej.

W tym stanie rzeczy nie można uznać za trafny pogląd skarżącej, jakoby Sąd I instancji w sposób dowolny przyjął, że pozwany wykazał, iż jego miejsce zamieszkania nie znajduje się pod adresem wskazanym w pozwie. Pozwany przedłożył na tę okoliczność dowód w postaci kserokopii dowodu osobistego, na którym widniał inny adres od wskazanego w pozwie oraz podał, że pod adresem podanym w pozwie nie widnieje dom dopuszczony do użytku, a zatem również do zamieszkania. W tej sytuacji to po stronie powodowej istniał obowiązek wykazania, stosownie do art. 6 k.c., że twierdzenia te nie polegają na prawdzie, któremu to obowiązkowi strona pozwana nie uczyniła zadość.

Z uwagi na powyższe rozważania nie można uznać za zasadny zarzut skarżącej naruszenia przez zaskarżone orzeczenie przepisu art. 394 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie do rozpoznania zażalenia pozwanego na postanowienia o nadaniu przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności pomimo uchybienia tygodniowemu terminowi do jego wniesienia. Skoro bowiem wskazany w pozwie adres pozwanego, na który komornik przesłał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, nie był rzeczywistym adresem jego zamieszkania, to nie można uznać, że doręczenie tego zawiadomienia nastąpiło przez awizo w maju 2013 r. i że w konsekwencji od tego czasu pozwany ma świadomość toczącej się egzekucji. W konsekwencji należy uznać, że wskazany w art. 795 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia do zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty nie rozpoczął wówczas biegu. Jak wynika z niekwestionowanych przez powódkę twierdzeń pozwanego zawartych w uzasadnieniu zażalenia na nadanie klauzuli wykonalności, pozwany zapoznał się z kierowanym do niego pismem komornika zawiadamiającym pozwanego o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji w dniu 19 września 2013 r., a zatem od tego momentu należy liczyć tygodniowy termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie. Skoro zatem pozwany nadał przedmiotowe zażalenie w dniu 22 września 2013 r. (koperta k. 62), to oznacza, że zachował ustawowy termin do jego wniesienia.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że Sąd I instancji zasadnie uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do doręczenia pozwanemu przedmiotowego nakazu zapłaty, a zatem do jego uprawomocnienia się, co implikowało Sąd I instancji do uznania, że nie ma podstaw do nadania przedmiotowemu orzeczeniu klauzuli wykonalności. W konsekwencji zasadnie Sąd I instancji uznał wniesione przez pozwanego zażalenie za oczywiście uzasadnione i na

podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchyli postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności oraz na podstawie art. 777 § 1 pkt 1 in principio oddalił wniosek powódki o nadanie przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.